

holdet er netop, efter hvad der er mig meddelt, saaledes i dette Tilfælde. Jeg skal nævne et Tilfælde fra min Nærhed, idet Viborg er Stationsby for den Skole, jeg tænker paa. I 1894 maatte denne Skoles Lærer indgive en 5—6 Ansøgninger, inden han endelig fik bevilget et Rejsemaal. Han søgte Aarhus, Randers, Nykøbing, Stive og Løgstør, og han fik endelig Løgstør bevilget. Næst efter søgte han et Par Gange, inden han opnaaede at komme til Hobro med sin Skole. I Aar maatte han indgive tre Ansøgninger, inden han naaede et Resultat. Først søgte han om at komme til Randers, altsaa Indstigningen skulde foregaa paa Viborg Jærnbane-station, og saa skulde de køre til Randers. At han vovede at søge Randers i Aar, laa i, at han havde erfaret, at en Skole 3 Stationer Øst for Viborg, altsaa Bjerringbro, havde faaet Tilladelse til at rejse til Aarhus, altsaa til at passere Aagaard. Han mente, at det da ikke vilde være ubeskedent at søge at komme til Randers, til Trods for, at han laa 3 Stationer vestligere, Bejen blev ikke saa lang endda. Han fik Afslag med Tilføjelse af, at han kunde søge Løgstør eller Hobro. Nu havde som berørt Skolen i 1894 været i Løgstør og i 1895 i Hobro, og saa syntes han, at det vilde være rigtigst — og Nørnene vilde det ogsaa helst — om han kunde komme til Løgstør med sin Skole. Det var jo to Aar siden den havde været der. Men naagte hans Afslag med Hensyn til Randers havde faaet den Tilføjelse, at han kunde søge Løgstør eller Hobro, fik han paa ny Afslag angaaende Løgstør, idet der blev angivet, at det var over 10 Mil. Nu var det jo saa, at de havde været i Løgstør før, og Vej længden var jo ikke bleven større siden den Tid. Og at det kan have noget at betyde, at der er lidt længere til Løgstør end til Hobro, skulde man ikke hynes, thi Omstiftningen af Vognene foregaa i Aalestrup, som jo er et Knudested for Løgstør-, Hobro- og Viborg—Aalestrupbanen, saa det maa være ligegyldigt for Jærnbanepersonalet, enten Vognene ere koblete i Løgstørtøget eller i Hobrotøget. Det er disse Enkeltheder, navnlig det, at Lærerne ere henviste til at skulle søge gentagne Gange, indtil fem, seks Gange, som jeg gerne vilde henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, for at der mulig kunde raades Bod derpaa. Saa er der endnu et Forhold, jeg kortelig vil berøre, det er Spørgsmaalet om Husmændenes Frirejser, naar de skulle ud at besøge mønsterdrevne Husmandsklodder. Der er det blevet mig meddelt, at en Mand, som er Fristolelærer, og som har faaet Præmie for ypperlig Dyrf-

ning af en Huslod og har faaet bevilget af Landboforeningen Understøttelse til at foretage en saadan Rejse, søgte, som ganske naturligt var, at faa denne fri Rejse, der er blevet tilfæet i de senere Aar. Men det blev afflaet af Hensyn til, at han var Fristolelærer. For saa vidt Meddelelsen er korrekt, og der ikke foreligger en Misforstaaelse (Verntsen: Det er alle Begne Tilfældet). „Det er alle Begne Tilfældet“, siger det ærede Medlem her ved min Side (Verntsen). Saa vil jeg da tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed derpaa, for at der kan blive raadet Bod paa dette Forhold. Fristolelærere ere jo Genstand for mindre god Behandling i mange Tilfælde, hvilket jeg overhovedet ikke kan billige, men i Særdeleshed ikke i dette Tilfælde. Det var disse Hensillinger, jeg vilde gøre, forinden jeg gaar over til de almindelige politiske Bemærkninger, som de senere Dages Forhandlinger have givet mig Anledning til.

Maa jeg saa vende mig til det ærede Medlem for Middelfart (Vohmann). Det ærede Medlem udtalte, at vi leve i en politisk Tidsalder, hvor der stilles Krav fra Befolkningens Side, han vilde derfor raade de ærede Herrer — det vil altsaa sige Venstre — til i Stedet for at rette Spørgsmaal, i Stedet for bestandig at granske ind i Fremtiden, at holde Tanken lidt mere paa Nutiden og opfylde de Krav, som foreligger for Djebliffet. Det ærede Medlem har fuldstændig Ret i, at der stilles Krav fra Befolkningens Side. Der stilles baade rimelige og urimelige Krav, og det ærede Medlem har fuldstændig Ret i, at det er vor Pligt herinde at bære de rimelige og berettigede Krav frem. Men den første og den største Pligt, vi have, er den til enhver Tid at hævde Befolkningens forfatningsmæssige Ret. Det er det første og det største, og intet kan overstrykke det. Vi kunne tale Spalte op og Spalte ned i Rigsdagstidenden om Finanslovens Enkeltheder, om Anvendelse af Finanslovens Overflud, om Skatteforhold, om de Reformers, der ligge for og om dem, der ville komme. Det vil dog altid vise sig, at hvis ikke det bærende Grundlag for alt politisk Arbejde her i dette Land som i ethvert andet Samfund er i Orden, bliver Arbejdet, hvor ivrigt det end gøres, og med hvor god Vilje det end gøres, udført usikkert, og Resultaterne blive derefter. Og derfor er der Anledning til at spørge Hr. fra den Side, som det ærede Medlem for Middelfart tilhører — jeg ser ham desværre ikke her — om han finder, at dette Grundlag virkelig ligger for os, om han finder, at Kammerne, inden for hvilke det Arbejde skal gøres, ere saadanne,